

ODVJETNIK

Mladen Ćorić

Trg Francuske Republike 12, 10000 Zagreb

E- mail: mladen.coric@odvjetnikcoric.hr

Tel. + 385 (0)1 / 3702 330

Zagreb, 1. lipnja 2021. g.

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Tužitelji: ABISAL d.o.o. u stečaju, Cavtat, Zvekovica, Put Pridvorja 10, koje zastupa Mladen Ćorić, odvjetnik u Zagrebu, i dr.

Tuženik: HETA ASSET RESOLUTION AG, Alpen-Adria-Platz 1, Klagenfurt am Worthersee, Republika Austrija, koje zastupa Silvija Mlinarić Talan, odvjetnica

PRIJEDLOG PRVOTUŽITELJA ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

I. Presudom i rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-251/2021 od 18. ožujka 2021., između ostaloga je preinačena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-2070/2020 od 20. studenog 2020. na način da je prvotuzitelju, društvu ABISAL d.o.o. u stečaju, naloženo da tuženiku na ime naknade parničnog troška isplati iznos od 186.328,13 kn, zajedno sa zateznim kamatama od 20. studenog 2020. pa do isplate, sve u roku od 15 dana (dalje: pobijano rješenje).

Ovim prijedlogom prvotuzitelj **predlaže sudu da mu dopusti podnošenje revizije** protiv pobijanog rješenja zbog pravnih pitanja koja su važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu, kako je to predviđeno odredbom čl. 400. st. 2. u vezi s odredbom 385.a st. 1. Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP), a koja pravna pitanja su pogrešno razriješena u pobijanom rješenju.

II. Pravna pitanja na temelju kojih se traži dopuštenje za podnošenje revizije su sljedeća:

1.) *Može li suparničarstvo biti zapreka da se na odricanje od tužbenog zahtjeva, koje učini stečajni dužnik kao jedan od suparničara odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka, primijeni odredba čl. 165 st. 3, prva rečenica, Stečajnog zakona i da to polučí posljedicu da protivna strana može troškove parničnog postupka ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik?*

Odgovor na navedeno pravno pitanje važan je za donošenje zakonite i pravilne odluke o troškovima u ovom postupku iz razloga što bi pravilna odluka o tom pitanju u ovom konkretnom slučaju dovela do toga da tuženiku ne bi pripadalo pravo da naplati troškove

parničnog postupka kao vjerovnik stečajne mase, već samo kao stečajni vjerovnik, odnosno ne bi dovela do smanjenja stečajne mase.

Odluka o postavljenom pravnom pitanju važna je i za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni, a posebno za razvoj prava kroz sudsku praksu, budući da revizijski sud o tom pitanju još nije zauzeo stajalište, odnosno da o tom pitanju nema prakse revizijskog suda.

Ovaj parnični postupak pokrenut je 4. studenog 2014., a nad prvotužiteljem je 2. studenog 2015. pred Trgovačkim sudom u Splitu, Stalnom službom u Dubrovniku, pod brojem St-806/15, pokrenut stečajni postupak. Pokretanje stečajnog postupka nad prvotužiteljem dovelo je do prekida parničnog postupka u odnosu na prvotužitelja (rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-7400/2015 od 18. rujna 2018.).

Postupak je u odnosu na prvotužitelja nastavljen 28. rujna 2020. kada mu je dostavljeno rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-2070/2020 od tog dana o nastavku postupka, a prvotužitelj se odmah nakon što je postupak u odnosu na njega nastavljen odrekao od svih postavljenih tužbenih zahtjeva. Dakle, netočno je da je postupak u odnosu na prvotužitelja nastavljen donošenjem raspravnog rješenja od 4. veljače 2019.g., kako se to pogrešno navodi u pobijanom rješenju.

Odricanjem od svih tužbenih zahtjeva odmah nakon što je prekinuta parnica nastavljena ispunio se uvjet iz odredbe čl. 165. st. 3., prva rečenica, Stečajnog zakona da tuženik troškove parničnog postupka u odnosu na prvotužitelja može ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik.

Suprotno tome, drugostupanjski sud je u pobijanom rješenju prihvatio stajalište Općinskog građanskog suda u Zagrebu iz presude broj P-2070/20 od 20. studenog 2020. da se u ovom slučaju nije ispunio navedeni uvjet. Razlog za takvo stajalište drugostupanjski sud nalazi u tome što je u ovom parničnom postupku prvotužitelj u položaju jedinstvenog suparničara s ostalim tužiteljima pa smatra da njegova izjava o odricanju od tužbenog zahtjeva odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka nema pravni učinak jer se radi o načelno nepovoljnoj radnji za ostale jedinstvene suparničare, a prvotužitelj ju je poduzeo samostalno, a ne uz suglasnost s ostalim tužiteljima.

Dakle, drugostupanjski sud je zauzeo stajalište da se stečajni dužnik kao jedinstveni suparničar ne može samostalno odreći tužbenog zahtjeva odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka i time polučiti učinak iz odredbe čl. 165. st. 3., prva rečenica, Stečajnog zakona, već smatra da je za postizanje tog učinka potrebno da se s odricanjem od tužbenog zahtjeva usuglase svi tužitelji kao jedinstveni suparničari. Iz toga bi proizlazilo da primjena odredbe čl. 165. st. 3., prva rečenica, Stečajnog zakona, u slučaju kada postoji jedinstveno suparničarstvo, ne ovisi o volji stečajnog dužnika, kao jednog od jedinstvenih suparničara, nego da se s time moraju suglasiti i ostali jedinstveni suparničari.

Međutim, mogućnost da stečajni dužnik odricanjem od tužbenog zahtjeva odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka poluči učinke iz čl. 165. st. 3, prva rečenica, Stečajnog zakona ne ovisi, ne može i ne smije ovisiti o dispoziciji drugih jedinstvenih suparničara. To proizlazi iz smisla i funkcije odredbe čl. 165. st. 3., prva rečenica, Stečajnog zakon.

Prije svega treba reći da je ta odredba *lex specialis* u odnosu na odredbe ZPP-a koje uređuju odmjeravanje i dosuđivanje parničnih troškova. Ona je instrument koji omogućuje

stečajnim dužnicima da se oslobode parničnih troškova neopravdano vođenih parnica. Naime, otvaranjem stečajnog postupka bitno se mijenjaju položaj i odnosi u parnicama u kojima je stečajni dužnik kao tužitelj sudjelovao do otvaranja stečajnog postupka jer u prvi plan dolaze interesi vjerovnika za namirenjem. Odraž toga je specijalna ovlast koja se daje stečajnom dužniku da se u skladu s čl. 165 st. 3, prva rečenica, Stečajnog zakona odrekne tužbenog zahtjeva odmah nakon nastavka prekinutih parničnih postupaka i time onemogućiti umanjene stečajne mase za eventualne buduće parnične troškove koji bi nastali nakon prekida postupka i pripadali protivnoj strani.

Dakle, radi se o privilegiranim uvjetima pod kojima stečajni dužnik može izaći iz parničnog postupka koji je vodio kao tužitelj, a pravni rezon te privilegiranoosti je zaštita interesa stečajnih vjerovnika, odnosno sprječavanje neopravdanog smanjenja stečajne mase.

Zaštita pravnih interesa stečajnih vjerovnika je, zapravo, zaštita javnih interesa. Stoga pravo stečajnog dužnika na odricanje od tužbenog zahtjeva odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka i mogućnost da se u vezi s tim poluči učinak da protivna stranka iz takvog parničnog postupka može ostvarivati parnične troškove samo kao stečajni vjerovnik, drugim riječima da se poluči učinak očuvanja vrijednosti stečajne mase radi namirenja stečajnih vjerovnika.

Drugi razlog zbog kojeg suparničarstvo ne može biti zapreka da se stečajni dužnik odmah nakon nastavka prekinutog parničnog postupka odrekne tužbenog zahtjeva i da se za taj slučaj odredi da protivna strana može troškove parničnog postupka ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik jest to što bi u tom slučaju stečajni dužnik koji bi se htio odreći tužbenog zahtjeva, a to ne bi mogao učiniti zbog suparničarstva, bio diskriminiran u odnosu na stečajnog dužnika koji ne bi bio u suparničarskom tužiteljskom odnosu.

Za razumijevanje prethodno iznesenog razloga važno je uočiti da odredba čl. 165 st. 3, prva rečenica, Stečajnog zakona ima opći karakter, tj. ne pravi razliku između stečajnih dužnika, tj. svakom od njih daje ovlast da odricanjem od tužbenog zahtjeva poluči pravne učinke iz te odredbe, neovisno o tome u kakvoj parničnoj tužiteljskoj poziciji se nalaze, tj. postoji li suparničarstvo, miješanje ili nešto treće.

U skladu s opisanom karakterom odredbe čl. 165 st. 3, prva rečenica, Stečajnog zakona je i to da je za pravne učinke te odredbe dovoljno da stečajni dužnik jednostranom izjavom iskaže volju da izađe iz parnice u kojoj se zatekao u trenutku otvaranja stečajnog postupka, i to jednostavnim izjavom da se odriče od tužbenog zahtjeva. Drugim riječima, za primjenu te odredbe nije nužno da izjava stečajnog dužnika o tome da se odriče od tužbenog zahtjeva u smislu ZPP-a ima pravni učinak – upravo to proizlazi iz smisla i funkcije odredbe čl. 165. st. 3., prva rečenica, Stečajnog zakona.

Sve navedeno ukazuje na osobitu važnost davanja odgovora na postavljeno pitanje, čime bi se, u jednu ruku, dodatno razvila sudska praksa, a u drugu ruku, prevenirala moguća buduća neujednačenost sudske prakse u davanju odgovora na to pitanje.

Naime, kako se to pitanje nije ranije pojavilo pred revizijskim sudom od velike je važnosti da sada, kada se ono u konkretnom parničnom postupku pojavilo, revizijski sud o njemu zauzme svoje stajalište i time prevenira situaciju u kojoj bi se o tom pitanju moglo pred različitim sudovima zauzimati suprotna stajališta.

2.) *Može li sud naložiti stranci kojoj je nezakonitim postupanjem suda bilo onemogućeno raspravljanje pred sudom da protivnoj stranci naknadi troškove koji su nastali u vezi s radnjama koje su poduzimane za vrijeme trajanja te nemogućnosti raspravljanja pred sudom?*

Odgovor na postavljeno pravno pitanje važan je za donošenje zakonite i pravilne odluke o troškovima u ovom postupku iz razloga koji se pojašnjavaju u nastavku.

U ovom parničnom postupku prvostupanjski sud je bio propustio dostaviti prvotužitelju rješenje kojim se postupak u odnosu na njega nastavlja nakon što je bio prekinut zbog stečaja prvotužitelja, radi čega je prvotužitelj bio protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj P-7400/2015 od 29. srpnja 2019.g. podnio žalbu.

Rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1205/19 od 9. siječnja 2020. žalba prvotužitelja bila je usvojena te je pravomoćno utvrđeno da je prvotužitelju doista propuštanjem dostave rješenja o nastavku postupka bilo nezakonito onemogućeno raspravljanje u postupku, zbog čega je pobijana presuda bila ukinuta te je predmet bio vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno postupanje, uz uputu prvostupanjskom sudu da u ponovljenom postupku otkloni utvrđenu povredu, odnosno dostavi rješenje o nastavku postupka prvotužitelju. Na opisani način je nedvojbeno utvrđeno da je nezakonitim postupanjem prvostupanjskog suda prvotužitelju bilo onemogućeno raspravljanje pred sudom.

U pobijanom rješenju je to posve zanemareno pa je sud prvotužitelju naložio da plati tuženiku i one troškove koji su nastali za vrijeme trajanja te bitne procesne povrede, odnosno za vrijeme dok je prvotužitelj na nezakonit način bio onemogućen da sudjeluje u tom postupku.

Dakle, drugostupanjski sud nije uopće uzeo u obzir da je od prekida parničnog postupka (18. rujna 2018.) do dostave rješenja o nastavku postupka (28. rujna 2020.) na štetu prvotužitelja postojala bitna povreda postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a, tj. da mu je nezakonito bilo onemogućeno raspravljanje pred sudom. U tom vremenu prvotužitelj uopće nije znao da je postupak u odnosu na njega bio nastavljen, jer nije bio primio rješenje o nastavku postupka.

Odluka o postavljenom pravnom pitanju važna je za odluku o troškovima u ovom sporu jer – u slučaju da sud zauzme stajalište da se ne može stranci kojoj je propuštanjem dostave bilo nezakonito onemogućeno raspravljanje pred sudom naložiti da protivnoj stranci naknadi troškove radnji koje su poduzimane za vrijeme trajanja te procesne povrede (18. rujna 2018. do 28. rujna 2020.) – tada prvotužitelj ne bi bio dužan naknaditi tuženiku te troškove.

Osim što je navedeno pitanje bitno za odluku o troškovima u ovoj stvari, ono je bitno i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a posebno i za razvoj prava kroz sudsku praksu jer u odnosu na to pitanje revizijski sud još uvijek nije zauzeo pravno shvaćanje.

Odgovor na postavljeno pravno pitanje dao bi smjer svim sudovima u Republici Hrvatskoj kod odlučivanja o tome kako postupati u ovakvoj i sličnoj situaciji, odnosno kod odlučivanja o tome na čiji teret padaju troškovi koji nastanu u za vrijeme dok je jednoj stranci u postupku na nezakonit način bilo onemogućeno da sudjeluje u postupku.

Prvotužitelj smatra da je nedopustivo stranci kojoj je nezakonito onemogućeno raspravljanje pred sudom nalagati da protivnoj stranci plati troškove vezane za radnje koje su poduzimane u tom razdoblju - razdoblju kada ona uopće nije imala mogućnost sudjelovati u postupku zbog bitne povrede postupka koja je bila učinjena na njezinu štetu.

Dakle, u situaciji kada postoji bitna povreda odredaba parničnog postupka na štetu stranke kojoj je nezakonito onemogućeno sudjelovanje u postupku, ta stranka ne može snositi nikakve troškove koji su nastali za vrijeme trajanja te bitne procesne povrede.

III. Na temelju navedenih pitanja prvotužitelj predlaže Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da mu dopusti da podnese reviziju protiv pobijanog rješenja.

Prvotužitelj p.p.

Troškovi (v.p.s. 186.328,13 kn,):

1. Sastav prijedloga.....3.750,00 kn

2. PDV 25 %.....937,50 kn

Ukupno:4.687,50 kn